

Však hle, již osudná se blíží chvíle,
kdy nastal konec Klorindina žití.
On vhrouží meč v to krásné ňadro bílé
a lehký háv, v němž zlaté nitky svítí,
jenž její ňadra objímal tak mile,
už rudý příval náhle krví sytí
jak horká řeka. Smrt se k ní už chýlí,
ochablé nohy pod ní povolily.

Vítězství dovrší a probodenou
pannu dál svírá, ohrožuje znova
a ona žalným hlasem na kolenou
vyrazí ještě poslední svá slova,
slova, jež z duše na rty se jí ženou:
Naděje, láska, víra, pro ni nová.
Ty ctnosti Bůh teď vdech své odbojníci,
jež ve smrti je jeho služebnicí.

„Příteli, vyhráls, odpouštím, ty zase
mně odpusť, tělu ne, to temné stíny
neděsí, duši však, té pomoz k spáse,
uděl mi křest, jenž smyje moje viny.“
A zaznívá v tom mdlém a mroucím hlase
tón líbezný a žalostný, tak jiný,
jenž k srdci se mu vplíží, hněvy zduší,
že bezděčně zaplakat nad ní musí.

Opodál z lůna hory pramení
malinký ručeň, zpívá, zurčící.
Vodu k té svaté službě v prameni
nabral a smuten nes ji v přílbici.
Třesoucí rukou jako v mámení
zved hledí čelo dosud kryjící,
poznal ji, strnul němý, bez lkaní:
Jaký to pohled, jaké shledání!